Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ATHANASIOSA RANTOSA,
predstavljeni 24. februarja 2022 [1]

**Zadeva C-99/21 P**

**Danske Slagtermestre**
**proti**

**Evropski komisiji**

„Pritožba – Državne pomoči – Člen 107(1) PDEU – Sistem prispevkov za zbiranje odpadne vode – Pritožba – Sklep o ugotovitvi neobstoja državne pomoči – Ničnostna tožba – Dopustnost – Procesno upravičenje – Člen 263, četrti odstavek, PDEU – Predpis, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov – Neposredno nanašanje“

## I. Uvod

1. Združenje Danske Slagtermestre s pritožbo predlaga razveljavitev sklepa Splošnega sodišča z dne 1. decembra 2020, Danske Slagtermestre/Komisija (T-486/18, neobjavljen, EU:T:2020:576; v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je to kot nedopustno zavrglo njegovo tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Evropske komisije C(2018) 2259 final z dne 19. aprila 2018 o državni pomoči SA.37433(2017/FC) – Danska (v nadaljevanju: sporni sklep), s katerim je bilo na koncu predhodne faze preučitve razglašeno, da prispevek, uveden z lov nr. 902/2013 om ændring af lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. (Betalingsstruktur for vandafledningsbidrag, bemyndigelse til opgørelse af særbidrag for behandling af særlig forurenet spildevand m.v.) (zakon št. 902/2013 o spremembi zakona o določitvi pravil o prispevkih, ki jih dolgujejo upravljavci obdelave odpadnih voda (struktura prispevkov za odstranjevanje odpadnih voda, ki dovoljuje uvedbo posebnih prispevkov za obdelavo še posebej onesnaženih odpadnih voda, itd.)) z dne 4. julija 2013 (v nadaljevanju: sporni ukrep), ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.

2. S to zadevo je Sodišču ponujena priložnost, da pojasni pogoje za dopustnost tožbe, ki so jo vložili konkurenti upravičencev do ukrepov državne pomoči iz tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in, natančneje, pojma „neposredno nanašanje“ in „izvedbeni ukrepi“, kot ju je Sodišče razlagalo v sodbi z dne 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci. [2]

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

[2] Od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873; v nadaljevanju: sodba Montessori.

## II. Dejansko stanje

3. Združenje Danske Slagtermestre je poklicno združenje, ki zastopa danske male mesnice, klavnice, grosiste in predelovalna podjetja. Združenje je 26. septembra 2013 vložilo pritožbo pri Komisiji, ker naj bi Kraljevina Danska s sprejetjem spornega ukrepa dodelila državno pomoč v obliki znižanja prispevkov za zbiranje odpadne vode v korist velikih klavnic.

4. S tem ukrepom je bil spremenjen sistem prispevkov za zbiranje odpadne vode [3] in vzpostavljen „stopenjski“ degresivni model, s katerim je bila določena tarifa za kubični meter odpadne vode glede na izpuščeno količino odpadne vode za tri razrede (v nadaljevanju: stopenjski model), od katerih prvi ustreza porabi vode, manjši od ali enaki 500 $m^3$ letno na nepremičnino, drugi ustreza porabi vode med 500 $m^3$ in 20.000 $m^3$ letno na nepremičnino in je zanj določena tarifa za kubični meter, ki je za 20 % nižja od tarife v prvem razredu, medtem ko tretji ustreza delu porabe vode, ki presega 20.000 $m^3$ letno na nepremičnino in je zanj določena tarifa za kubični meter, ki je za 60 % nižja od tarife v prvem razredu. [4]

5. Po koncu predhodne faze postopka je Komisija sprejela sporni sklep, v katerem je ocenila, da novo obračunavanje, vzpostavljeno s spornim ukrepom, ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.

## III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

6. Pritožnik je 15. januarja 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo na podlagi člena 263 PDEU, s katero je predlagal razglasitev ničnosti spornega sklepa.

7. Splošno sodišče je z izpodbijanim sklepom ugotovilo, da tožba ni dopustna, ker pritožnik nima procesnega upravičenja ne v lastnem imenu ne kot zastopnik interesov svojih članov. Natančneje, Splošno sodišče je presodilo, da pritožnik nima procesnega upravičenja niti na podlagi svojega statusa zainteresirane stranke (ker v tožbi ni uveljavljal kršitve svojih procesnih pravic) niti na podlagi neposrednega in posamičnega nanašanja na njegove člane.

8. Natančneje, v zvezi z dopustnostjo tožbe v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU [5] je Splošno sodišče ob tem, da je priznalo, da je sporni sklep „predpis“ v smislu te določbe (točke od 94 od 96 izpodbijanega sklepa), razsodilo, da se ta sklep na pritožnika ne nanaša neposredno (točke od 97 do 104 tega sklepa), tako da tožba, ki jo je vložil, ni dopustna, ne da bi bilo treba ugotavljati, ali navedeni sklep potrebuje izvedbene ukrepe (točka 105 navedenega sklepa).

[3] Pred začetkom veljavnosti tega zakona je bila z dansko zakonodajo določena enotna pristojbina za kubični meter vode za vse porabnike vode ne glede na področje dejavnosti, priklopljene na isto čistilno napravo, neodvisno od njihove porabe.

[4] Natančneje, v okviru stopenjskega modela porabniki iz tretjega razreda najprej plačujejo po tarifi, določeni za prvi razred (dokler njihova poraba vode ne preseže 500 $m^3$), nato po tarifi, določeni za drugi razred (dokler njihova poraba vode ne preseže 20.000 $m^3$), nazadnje pa prispevek za odpadno vodo plačujejo po tarifi, določeni za tretji razred.

[5] Gre za primer, v katerem je tožba vložena zoper predpis, ki se neposredno nanaša na tožečo stranko in ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov.

## IV. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

9. Združenje Danske Slagtermestre je 17. februarja 2021 zoper izpodbijani sklep vložilo pritožbo. Sodišču predlaga, naj ta sklep razveljavi.[6]

10. Komisija ob podpori Kraljevine Danske predlaga Sodišču, naj pritožbo zavrže in pritožniku naloži plačilo stroškov.

11. Stranke so tudi pisno odgovorile na vprašanja Sodišča. To je v skladu s členom 76(2) Poslovnika odločilo, da bo razsodilo brez obravnave.

## V. Analiza

12. Združenje Danske Slagtermestre v utemeljitev pritožbe navaja pet pritožbenih razlogov, ki se v bistvu nanašajo na to, da je Splošno sodišče napačno razlagalo in uporabilo pogoj „neposrednega nanašanja“ v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, kot ga je Sodišče razlagalo v sodbi Montessori.

13. Komisija uvodoma izraža dvom glede dopustnosti pritožbe, saj naj bi bili predlogi pritožnika namenjeni zgolj razglasitvi ničnosti izpodbijanega sklepa, medtem ko se v skladu s členom 170(1) Poslovnika Sodišča s pritožbo predlaga, naj se v celoti ali deloma ugodi predlogom, podanim na prvi stopnji. Komisija, ki jo podpira danska vlada, glede vsebine primarno predlaga, naj se pritožba zavrže, podredno pa – če bi Sodišče štelo, da je Splošno sodišče pri presoji neposrednega nanašanja na pritožnika napačno uporabilo pravo – naj se pritožba zavrne, ker je sporni sklep predpis, ki potrebuje izvedbene ukrepe v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, pri čemer naj nadomesti obrazložitev izpodbijanega sklepa.

14. Uvodoma menim, kar se tiče dopustnosti pritožbe v smislu člena 170(1) Poslovnika, da je res – čeprav pritožnik ne predlaga izrecno, naj se ugodi predlogom, podanim na prvi stopnji, ali celo razglasi ničnost spornega sklepa –[7] da njegovih predlogov ni mogoče obravnavati drugače, kot da se z njimi v bistvu želi doseči enak rezultat, ker bi sicer šlo za pretiran formalizem.[8] Zato menim, da je pritožba dopustna.

15. Nato bom najprej analiziral pet pritožbenih predlogov, ki se nanašajo na presojo Splošnega sodišča v zvezi z neposrednim nanašanjem na pritožnika (razdelek A). Za tem bom preučil dopustnost tožbe na prvi stopnji, če bi Sodišče sledilo razlogovanju, ki mu ga predlagam, in razglasilo ničnost izpodbijanega sklepa (razdelek B), kar se na eni strani tiče neposrednega nanašanja na pritožnika (razdelek B.1) in na drugi strani vprašanja morebitnega neobstoja izvedbenih ukrepov, ki ga Splošno sodišče v izpodbijanem sklepu ni analiziralo (razdelek B.2).

6 Opozarjam, da pritožnik ne predlaga, naj se ugodi tožbi, vloženi na prvi stopnji, niti tega, naj se Komisiji naloži plačilo stroškov na obeh stopnjah.

7 Predlaga zgolj razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v skladu s členom 169 Poslovnika.

8 Glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2020 Inclusion Alliance for Europe/Komisija (C-378/16 P, EU:C:2020:575, točke od 57 do 60). Poleg tega, ker se pritožba nanaša zgolj na dopustnost tožbe, v primeru ugoditve pritožbi ne more biti nobenega dvoma o tem, da so predlogi, podani na prvi stopnji glede razglasitve ničnosti spornega sklepa, v celoti upoštevni, in to toliko bolj, ker je glede na moj predlog treba tožbo vrniti Splošnemu sodišču, da bo odločilo o njeni utemeljenosti.

## *A. Pritožba*

16. Pet pritožbenih razlogov, ki jih je treba obravnavati skupaj, se nanaša na: prvi na napačno uporabo pojma „neposredno nanašanje“, drugi na to, da je Splošno sodišče zamešalo presojo neposrednega nanašanja in posamičnega nanašanja, tretji na to, da so v obravnavani zadevi izpolnjena merila o neposrednem nanašanju iz sodbe Montessori, četrti na to, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je štelo, da pritožnik ni dokazal, da so njegovi člani izpostavljeni izkrivljeni konkurenci, in peti na to, da je Splošno sodišče napačno razlagalo merila o posamičnem nanašanju, če bi bila upoštevna za presojo tega nanašanja.

### *1. Merilo neposrednega nanašanja, kot se razlaga v sodni praksi Sodišča*

17. Uvodoma je treba opozoriti, da člen 263, četrti odstavek, PDEU določa, da lahko fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte (prvi primer) ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo (drugi primer),[9] in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov (tretji primer).[10]

18. Poleg tega je o izrazu „ki se nanje neposredno nanašajo“, ki se na enak način pojavlja v drugem in tretjem primeru iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, že bilo presojeno, da pojma „neposredno nanašanje“ iz tretjega primera ni mogoče razlagati ožje od tistega iz drugega primera.[11]

19. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča se s pogojem, da se mora sklep, ki je predmet tožbe, na fizično ali pravno osebo neposredno nanašati, kakor je določeno v členu 263, četrti odstavek, PDEU, zahteva, da sta kumulativno izpolnjeni dve merili, in sicer, da ima na eni strani izpodbijani ukrep neposredne učinke na pravni položaj posameznika in da na drugi strani naslovnikom tega ukrepa, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil.[12]

20. V zvezi s pravili glede državnih pomoči je treba poudariti, da je njihov namen ohraniti konkurenco. Tako na tem področju to, da se s sklepom Komisije v celoti ohranijo učinki nacionalnih ukrepov, glede katerih je tožeča stranka v pritožbi, vloženi pri tej instituciji, trdila, da niso združljivi s tem namenom in da jo postavljajo v slabši konkurenčni položaj, omogoča ugotoviti, da navedeni sklep neposredno vpliva na njen pravni položaj, zlasti na njeno pravico, ki izhaja iz določb PDEU na področju državnih pomoči, da zaradi zadevnih nacionalnih ukrepov ni izpostavljena izkrivljeni konkurenci.[13]

21. Glede, natančneje, uporabe prvega od dveh meril iz točke 19 teh sklepnih predlogov je Sodišče pojasnilo, da čeprav se sodišču Unije v fazi preizkusa dopustnosti tožbe ni treba dokončno izreči o konkurenčnih razmerjih med tožečo stranko in upravičenci do nacionalnih ukrepov, ki so bili

[9] Ta primer je v bistvu enak kot tisti, ki je bil pred tem določen v členu 230 ES (ter še pred tem v členu 173 EGS) in v skladu s katerim lahko fizične ali pravne osebe sprožijo postopke zoper nanje naslovljene odločbe ali zoper odločbe, ki jih neposredno in posamično zadevajo, čeprav so v obliki uredbe ali odločbe naslovljene na drugo osebo.

[10] Ta tretji primer je bil dodan z Lizbonsko pogodbo, da bi se razširili pogoji za dopustnost ničnostnih tožb, ki jih fizične in pravne osebe vložijo zoper vse splošne akte, razen zoper zakonodajne (glej v tem smislu sodbo Montessori, točki 26 in 27).

[11] Glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Deutsche Lufthansa/Komisija (C-453/19 P, EU:C:2021:608, točke od 82 do 84).

[12] Glej sodbo Montessori (točka 42 in navedena sodna praksa). Enako velja tudi takrat, kadar je možnost, da naslovniki ne izpolnijo akta Unije, zgolj teoretična, ker ni dvoma o njihovi volji za izpolnitev akta (glej sodbo z dne 5. maja 1998, Dreyfus/Komisija, C-386/96 P, EU:C:1998:193, točka 44).

[13] Glej sodbo Montessori (točka 43 in navedena sodna praksa).

preučeni v sklepu Komisije s področja državnih pomoči, kot je sporni sklep, neposrednega nanašanja na tako tožečo stranko ni mogoče izpeljati zgolj iz morebitnosti konkurenčnega razmerja.[14]

22. Ker se s pogojem v zvezi z neposrednim nanašanjem zahteva, da mora izpodbijani akt imeti neposredne učinke na pravni položaj tožeče stranke, mora namreč sodišče Unije preveriti, ali je ta „ustrezno navedla razloge, zaradi katerih jo lahko sklep Komisije postavi v slabši konkurenčni položaj in zaradi katerih lahko ima zato učinke na njen pravni položaj“.[15]

23. Tu je treba preučiti uporabo tega merila, kot se razlaga v sodni praksi Sodišča, natančneje v sodbi Montessori.

24. V zvezi s tem opozarjam, da se je v sodni praksi pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe presoja neposrednega nanašanja v smislu drugega primera iz člena 230, četrti odstavek, ES (postal člen 263, četrti odstavek, PDEU), ki je bila pogosto postranska v primerjavi s presojo posamičnega nanašanja,[16] bolj osredotočala na drugo merilo neposrednega nanašanja, in sicer na neobstoj diskrecijske pravice organov, ki jim je naložena izvedba[17], medtem ko se je kakršna koli analiza materialnih učinkov spornega ukrepa upoštevala predvsem z vidika posamičnega nanašanja. Potem ko je bil z Lizbonsko pogodbo uveden tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, je sodišče Unije, ki je bilo pozvano, naj preuči pogoj neposrednega nanašanja na tožečo stranko, neodvisno od kakršnega koli upoštevanja posamičnega nanašanja nanjo, ta pogoj razlagalo vse bolj strogo,[18] pri čemer je upoštevalo dejanske elemente, ki so v bistvu zelo podobni tistim, ki so se do tedaj preučevali v okviru neposrednega nanašanja.[19]

25. Vendar kljub temu razvoju sodne prakse po mojem mnenju ni mogoče zanikati, da je presoja neposrednega nanašanja povezana pretežno s pravnimi elementi, kot izhaja iz ubeseditve, ki jo stalno uporablja Sodišče, in sicer pogoja, da ima izpodbijani ukrep neposredne učinke *na pravni položaj posameznika*,[20] medtem ko pogoj posamičnega nanašanja vsebuje resnično vsebinsko presojo dejanskega položaja tožeče stranke, ki temelji zlasti na ekonomskih kazalnikih.[21]

14 Glej sodbo Montessori (točka 46 in navedena sodna praksa).

15 Glej sodbo Montessori (točka 47 in navedena sodna praksa).

16 Glej med drugim sodbo z dne 12. julija 1990, COFAZ/Komisija (C-169/84, EU:C:1990:301, točka 30).

17 Glej zlasti sodbi z dne 17. januarja 1985, Piraiki-Patraiki in drugi/Komisija (11/82, EU:C:1985:18, točke od 7 do 10) in z dne 12. julija 1990, COFAZ/Komisija (C-169/84, EU:C:1990:301, točka 30).

18 Čeprav – kot je pojasnjeno s sodno prakso, navedeno v točki 18 teh sklepnih predlogov – pojma „neposredno nanašanje“ iz tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ni mogoče razlagati ožje od tistega iz drugega primera iz te določbe.

19 Glej zlasti Noël, V. in Thomas, S., „Locus Standi in State Aid Litigation After Montessori“, *European State Aid Law Review*, št. 4, 2021, str. 528, in Caranta, R., „Knock, and it shall be opened unto you: Standing for non-privileged applicants after *Montessori*“, *Common Market Law Review*, št. 58, 2021, str. 173 in 174. Menim, da se tudi sodba Montessori glede tega ne more izogniti kritikam, ker je opredelitev, ki jo je Sodišče uporabilo v točkah 46 in 47 te sodbe, da bi pojasnilo merila v zvezi s pogojem neposrednega nanašanja, zelo podobna tisti, ki jo je uporabilo v točki 28 sodbe z dne 12. julija 1990 COFAZ/Komisija (C-169/84, EU:C:1990:301) za – sicer drugačno – analizo posamičnega nanašanja.

20 Sklicujem se, če sem natančen, na prvo od dveh meril tega pogoja, drugo – katerega obstoj se v obravnavani zadevi ne izpodbija – pa je, da izpodbijani ukrep naslovnikom, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice (glej točke od 19 do 23 teh sklepnih predlogov).

21 Generalni pravobranilec M. Wathelet je v zadevi Montessori predlagal jasno razlikovanje med neposrednim nanašanjem in posamičnim nanašanjem, ki bi temeljilo na tem, da se ta pogoja nanašata na *pravni* položaj tožeče stranke (izpodbijani ukrep mora imeti neposredne učinke na njen *pravni položaj*), in na njen *dejanski* položaj (ukrep mora nanjo vplivati zaradi *dejanskega položaja*, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb) (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Watheleta v združenih zadevah Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:229, točka 57 in navedena sodna praksa). Vendar Sodišče tako jasnega razlikovanja v sodbi Montessori ni podprlo.

*2. Presoja Splošnega sodišča v zvezi z neposrednim nanašanjem na pritožnika*

26. Prvič, Splošno sodišče je – potem ko je ob sklicevanju na načela iz sodbe Montessori spomnilo, da mora glede vprašanja, ali ima izpodbijani sklep neposredne učinke na pravni položaj tožeče stranke, „sodišče Unije preveriti, ali je ta *ustrezno navedla razloge*, zaradi katerih jo lahko sklep Komisije postavi v slabši konkurenčni položaj in zaradi katerih lahko ima zato učinke na njen pravni položaj“ – [22] s sklicevanjem na točke od 71 do 77 izpodbijanega sklepa navedlo, da „v obravnavani zadevi tožeča stranka ni *dokazala*, da bi bili njeni člani ali nekateri izmed njih neposredno prizadeti z zadevnim ukrepom, še manj pa, katere naj bi bile njegove posledice na njihov konkurenčni položaj“, in sklenilo, da „[t]ožeča stranka torej ni ustrezno *prikazala*, da je izpodbijani sklep lahko njene člane postavil v slabši konkurenčni položaj in da je zato ta sklep neposredno vplival na njihov pravni položaj, zlasti na njihovo pravico, da na upoštevnem trgu niso izpostavljeni konkurenci, izkrivljeni z navedenim ukrepom“. [23]

27. Tako kot trdi pritožnik, ki uporablja glagola „dokazati“ in „prikazati“, menim, da je Splošno sodišče glede pogoja neposrednega nanašanja v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU postavilo zahteve, ki presegajo tiste, ki izhajajo iz razlage, ki jo je Sodišče dalo temu pogoju v sodbi Montessori. Sodišče je namreč v tej sodbi pojasnilo, da je, čeprav neposrednega nanašanja na tožečo stranko ni mogoče izpeljati zgolj iz morebitnosti konkurenčnega razmerja, [24] pozvano, da preveri, ali je tožeča stranka „ustrezno navedla“, da obstaja „možnost za slabši konkurenčni položaj“. [25] Močno dvomim, da uporaba tega načela v obravnavani zadevi pomeni, da je pritožnik moral „dokazati“, da so bili nekateri od njegovih članov „neposredno prizadeti z zadevnim ukrepom“ in „katere naj bi bile njegove posledice na njihov konkurenčni položaj“.

28. Tako menim, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo glede na razlago, ki jo je Sodišče podalo v sodbi Montessori.

29. Drugič in vsekakor je treba – da bi se izognilo omejevanju na preveč formalistično presojo – preveriti, ali elementi, na katere se je sklicevalo Splošno sodišča, neodvisno od uporabljenega merila vendarle omogočajo, da se podpre ugotovitev, da pritožnik ni „ustrezno naved[el] razlog[ov], zaradi katerih [ga] lahko sklep Komisije postavi v slabši konkurenčni položaj“.

30. Tako kot trdi pritožnik, se Splošno sodišče glede presoje neobstoja *neposrednega nanašanja* na njegove člane v obravnavani zadevi v točki 103 izpodbijanega sklepa omejuje na sklicevanje na točke od 71 do 77 tega sklepa, ki se izrecno nanašajo na – sicer drugačno – presojo, ki se tiče neobstoja *posamičnega nanašanja* na člane. [26]

31. Te točke izpodbijanega sklepa se v bistvu nanašajo na „dokaz znatnega vpliva na tržni položaj konkurenta“. Merilo „znaten vpliv na tržni položaj konkurenta“ pritožnika, ki je upoštevno za analizo posamičnega nanašanja, je parameter, ki je nesporno drugačen od merila „možnost za slabši konkurenčni položaj“, ki je upošteven za analizo neposrednega nanašanja. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, navedeno v točki 69 izpodbijanega sklepa, se namreč za *namen, da bi dokazalo posamično nanašanje nase*, podjetje ne more sklicevati zgolj na svoj status

[22] Glej točko 102 izpodbijanega sklepa (moj poudarek).

[23] Glej točko 103 izpodbijanega sklepa (moj poudarek).

[24] Glej sodbo Montessori (točka 46).

[25] Glej sodbo Montessori (točka 47).

[26] Glej točki 70 in 78 izpodbijanega sklepa. Splošno sodišče je torej, če si izposodim izraz generalnega pravobranilca M. Watheleta, „izkriv[ilo] pogo[j] v zvezi z neposrednim nanašanjem“ (sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Watheleta v združenih zadevah Scuola Elementare Maria Montessori/Komisija, Komisija/Scuola Elementare Maria Montessori in Komisija/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:229, točka 58).

konkurenta v razmerju do upravičenca, ampak mora poleg tega dokazati, da je dejansko v položaju, ki ga individualizira podobno kot naslovnika spornega sklepa,[27] medtem ko *za namen, da bi dokazalo neposredno nanašanje nase*, zadostuje, da tako podjetje ustrezno navede razloge, iz katerih bi ga sklep Komisije lahko postavil v slabši konkurenčni položaj in bi zato vplival na njegov pravni položaj.[28]

32. V obravnavani zadevi sicer, kot trdi Komisija, ni mogoče izključiti, da bi lahko bili elementi, na katere se je opirala presoja neobstoja posamičnega nanašanja na člane pritožnika – ali bolje, nekateri od teh elementov – prav tako upoštevni za dokazovanje, da ni „ustrezno naved[el] razlog[ov], zaradi katerih [ga] lahko sklep Komisije postavi v slabši konkurenčni položaj in zaradi katerih lahko ima zato učinke na nje[gov] pravni položaj“. Vendar Splošno sodišče v zvezi s tem ni podalo niti najmanjšega pojasnila.

33. Sicer pa je po mojem mnenju jasno, da elementi, ki jih je Splošno sodišče navedlo v točkah od 71 do 77 izpodbijanega sklepa, ne morejo podpreti njegove ugotovitve glede neobstoja neposrednega nanašanja na člane pritožnika.[29]

34. Najprej – v nasprotju z ugotovitvami, ki jih je Splošno sodišče navedlo v točkah 71, 72 in 74 izpodbijanega sklepa – namreč ni treba, da se neposredno nanašanje na pritožnika opira na konkretne cene na delih trga niti na promet ali prihodke njegovih članov. S to presojo prav tako ni zahtevano – v nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča iz točk 73 in 75 izpodbijanega sklepa – da se dokaže učinek pristojbin za obdelavo odpadne vode na cene, ki jih člani pritožnika zaračunavajo svojim strankam ali ponujajo svojim dobaviteljem.[30]

35. Dalje, Splošno sodišče je v točki 76 izpodbijanega sklepa v bistvu zahtevalo primerjalno analizo slabosti ukrepa glede konkurenčnosti v odnosu do velikih danskih podjetij ter prednosti, ki izvirajo iz znižanja stroškov malih in srednjih danskih podjetij v primerjavi s konkurenčnimi podjetji s sedežem v drugih državah članicah. Toda menim – čeprav bi taka analiza lahko bila upoštevna za ugotovitev izkrivljanja konkurence, ki pomeni enega od elementov, ki tvorijo pojem „državna pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU – da ni potrebna za presojo neposrednega nanašanja na člane pritožnika.[31]

36. Nazadnje, očitno je, kot sem spomnil v točki 31 teh sklepnih predlogov, da merilo znatnega vpliva na konkurenčni položaj članov pritožnika, omenjeno v točkah 77 in 78 izpodbijanega sklepa, napotuje na tipično merilo, povezano s posamičnim nanašanjem.[32]

[27] Glej med drugim sodbo z dne 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisija (C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 48 in navedena sodna praksa).

[28] Glej točko 22 teh sklepnih predlogov. Tako je očitno, da sta pogoja še naprej različna in da so zahteve, določene za dokazovanje posamičnega nanašanja, načeloma še naprej bistveno drugačne od tistih v zvezi s neposrednim nanašanjem.

[29] Poleg tega glede neobstoja dokazov – ki ga je Splošno sodišče ugotovilo v točki 73 izpodbijanega sklepa – o tem, da so bile pristojbine za obdelavo odpadne vode prenesene na cene, ki jih lahko člani pritožnika dejansko zaračunajo svojim strankam ali ponudijo svojim dobaviteljem, zadostuje ugotovitev, da preučitev konkretnega učinka državne pomoči na konkurenčni položaj pritožnika ni merilo, upoštevno za oceno dopustnosti tožbe, ker se **s**odišču Unije v tej fazi ni treba dokončno izreči o konkurenčnih razmerjih med tožečo stranko in upravičenci do ukrepov pomoči, ampak mora preveriti, ali je tožeča stranka ustrezno navedla razloge, iz katerih jo *lahko* sklep Komisije *postavi v slabši konkurenčni položaj* (glej sodno prakso, navedeno v točkah 19 in 20 teh sklepnih predlogov).

[30] Poleg tega je Sodišče nedavno presodilo, da je Splošno sodišče s tem, da je v bistvu pritožnici očitalo, da ni opredelila trgov, na katerih naj bi prišlo do vpliva na njen konkurenčni položaj, s tem, da je navedlo, da ni predložila nobene informacije o velikosti in strukturi trgov ter o konkurentih, ki so prisotni na njih, preseglo zahteve, ki izhajajo iz sodne prakse s področja posamičnega nanašanja (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Deutsche Lufthansa/Komisija, C-453/19 P, EU:C:2021:608, točki 63 in 64). Sicer menim, da tako poglobljena analiza trga in učinkov izpodbijanih ukrepov na položaj subjektov niti ni potrebna, da bi se ugotovil obstoj izkrivljanja konkurence, ki pomeni enega od elementov, ki tvorijo pojem „državna pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU.

[31] Mimogrede se sprašujem, ali ta analiza prav tako ni potrebna v zvezi s pogojem posamičnega nanašanja.

[32] Iz ustaljene sodne prakse, navedene v točki 21 teh sklepnih predlogov, pa izhaja, da čeprav neposrednega nanašanja ni mogoče izpeljati zgolj iz morebitnosti konkurenčnega razmerja, pa v zvezi s tem zadostuje vzpostavljeno konkurenčno razmerje.

37. Zato menim, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri presoji neposrednega nanašanja na pritožnika, ker je v bistvu obrazložilo neobstoj neposrednega nanašanja na njegove člane z neobstojem posamičnega nanašanja nanje.

38. Zato predlagam, naj se ugodi prvemu pritožbenemu razlogu in naj se zato izpodbijani sklep razveljavi.

## *B. Tožba na prvi stopnji*

39. V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa jo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

40. Čeprav Sodišče v tej fazi postopka ne more odločiti o utemeljenosti tožbe, vložene pri Splošnem sodišču, pa ima vendarle na voljo dokaze, potrebne za dokončno odločitev o dopustnosti navedene tožbe zoper sporni sklep. Vprašanje procesnega upravičenja pritožnika v smislu tretjega primera iz člena 263 PDEU je bilo namreč predmet kontradiktorne razprave pred Splošnim sodiščem in za njegovo preučitev ni treba sprejeti nobenih dodatnih ukrepov procesnega vodstva ali dodatno preučiti spisa.

41. Zato je treba najprej preučiti dopustnost tožbe na prvi stopnji ter jo nato, če bi se izkazalo, da je dopustna, vrniti Splošnemu sodišču, da bo lahko odločilo po vsebini.

42. V obravnavani zadevi je Splošno sodišče zavrglo tožbo kot nedopustno, ker naj pritožnik ne bi imel procesnega upravičenja, prvič, glede vpliva na njegove lastne interese kot združenja, in drugič, kot zastopnika interesov njegovih članov, kar se tiče njihovega procesnega upravičenja, v smislu vsakega od primerov iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

43. Najprej bom preučil dopustnost tožbe v zvezi s procesnim upravičenjem pritožnika kot zastopnika interesov njegovih članov glede na tretji primer iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. Opredelitev spornega sklepa kot „predpisa“ ni sporna in ker se tudi ni izpodbijala,[33] bom analizo usmeril na neposredno nanašanje na pritožnika (razdelek B.1) in na neobstoj izvedbenih ukrepov (razdelek B.2).

### *1. Neposredno nanašanje na pritožnika*

44. Najprej opozarjam, da je za neposredno nanašanje na posameznika potrebno, da ima izpodbijani ukrep na eni strani neposredne učinke na pravni položaj tega posameznika, in da na drugi strani naslovnikom tega ukrepa, ki jim je naložena njegova izvedba, ne dopušča nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil.[34]

[33] Predmet spornega sklepa je namreč, tako kot pri sklepu, ki je bil predmet sodbe Montessori, to, da spornega ukrepa ne šteje za državno pomoč, ki ni združljiva v smislu člena 107 PDEU, in je zato pravni akt, ki se splošno uporablja, pri čemer pa ni zakonodajni akt. Pomeni torej „predpis“ v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU (glej v tem smislu sodbo Montessori, točke od 22 do33).

[34] Glej točko 19 teh sklepnih predlogov in tam navedeno sodno prakso.

45. Ker se o drugem delu tega pogoja v obravnavani zadevi v resnici ne razpravlja,[35] se bom v analizi posvetil vprašanju, ali ima sporni sklep neposredne učinke na pravni položaj pritožnika in, natančneje, njegovih članov.

46. V skladu s spoznanji iz sodne prakse, navedene v točkah 21 in 22 teh sklepnih predlogov, je treba preveriti, ali je pritožnik „ustrezno naved[el] razloge, zaradi katerih [ga] lahko sklep Komisije postavi v slabši konkurenčni položaj in zaradi katerih lahko ima zato učinke na nje[gov] pravni položaj“.

47. Sodišče je v točki 50 sodbe Montessori priznalo, da sta pritožnici izpolnili te zahteve s tem, da sta „predložil[i] dokaze in česar Komisija ni izpodbijala“. V zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, sta pritožnici trdili, da sta njuni organizaciji v neposredni bližini institucij, ki opravljajo podobne dejavnosti in ki so torej dejavne na istem trgu storitev in istem geografskem trgu, ter da so te institucije *a priori* upravičene do spornih ukrepov. Tako menim, da se je Sodišče v glavnem zadovoljilo z ugotovitvijo, da sta pritožnici trdili, da obstaja konkurenčno razmerje s potencialnimi upravičenci do zadevnega ukrepa.

48. Enake zahteve, s katerimi se zahteva presoja od primera do primera, so se v poznejši praksi Splošno sodišče razlagale bolj ali manj široko.[36]

49. Pritožnik je, kolikor je upoštevno za to oceno, najprej navedel, da je poklicno združenje, ki zastopa danske male mesnice, klavnice, grosiste in predelovalna podjetja, dalje, da so številni njegovi člani glede na svojo dejavnost v konkurenčnem razmerju z velikim podjetjem, ki je dejavno na istem področju na danskem ozemlju, in sicer z družbo Danish Crown, ki naj bi imela izjemno visoke tržne deleže, in sicer 95 % oziroma 63 % na trgih klavnic za prašiče oziroma telice, ter, nazadnje, da družba Danish Crown zaradi velike količine odpadne vode na podlagi spornega ukrepa plačuje prispevek iz tretjega razreda stopenjskega modela,[37] zaradi česar je upravičena do nižjih pristojbin od tistih, ki jih dolgujejo njegovi člani, za katere veljajo le višji prispevki, določeni v prvih dveh razredih tega modela.

50. Sicer je res, da je utemeljitev pritožnika na prvi stopnji zelo površna in se v njej poleg tega ne razlikuje jasno med različnimi pogoji za dopustnost tožbe. Vendar ob upoštevanju zgornjih *trditev*, ki jih Komisija in Kraljevina Danska med postopkom nista veljavno izpodbijali, ni mogoče resno oporekati temu, da je pritožnik navedel upoštevne elemente, na podlagi katerih je zelo verjetno, da njegovi člani (ali vsaj nekateri od njih) konkurirajo družbi, ki na danskem ozemlju opravlja isto dejavnost in ki ima lahko po njegovih navedbah od spornih ukrepov korist.[38]

[35] V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč sklep, s katerim se za državni ukrep razglasi, da ne pomeni državne pomoči, enako kot sporni sklep pravne učinke ustvarja popolnoma samodejno, izključno v skladu z ureditvijo Unije in brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej v tem smislu sodbo Montessori, točka 54).

[36] V zvezi s tožbami, ki so bile razglašene za dopustne, glej sodbi z dne 14. aprila 2021, Verband Deutscher Alten- und Behindertenhilfe in CarePool Hannover/Komisija (T-69/18, EU:T:2021:189, točki 157 in 158), in z dne 2. junija 2021, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Komisija (T-223/18, neobjavljena, EU:T:2021:315, točke od 95 do 99); v zvezi s tožbo, ki je bila razglašena za nedopustno, pa sklep Splošnega sodišča z dne 24. septembra 2019, Opere Pie d'Onigo/Komisija (T-491/17, EU:T:2019:692, točke od 31 do 35).

[37] Natančneje, zanjo velja tretji razred tega modela v delu, v katerem njeni izpusti odpadne vode presegajo količine, ki spadajo v prvi in drugi razred (glej opombo št. 4 teh sklepnih predlogov).

[38] Poleg tega se sprašujem, ali ni Splošno sodišče tudi samo v točki 77 izpodbijanega sklepa implicitno priznalo, da člani pritožnika izpolnjujejo vsaj pogoj, da so *konkurenti upravičenca* do domnevne državne pomoči, ko je najprej zatrdilo, da je *„če je tožeča stranka […] res trdila, da so njeni člani v konkurenčnem razmerju z velikimi klavnicami, ki imajo od zatrjevane pomoči korist*, [a] ni dokazala konkretnega učinka zatrjevane pomoči na svoje člane in na njihov lastni konkurenčni položaj na zadevnem trgu“, nato pa je v točki 78 tega sklepa sklenilo, da to konkurenčno razmerje „ne zadošča za dokaz, da je bil konkurenčni položaj njegovih članov na trgu bistveno prizadet in da se tako [sporni] sklep nanje *posamično nanaša*“ (moj poudarek).

51. V teh okoliščinah, ker se sodišču Unije v fazi preizkusa dopustnosti ni treba dokončno izreči o konkurenčnih razmerjih med tožečo stranko in upravičenci do spornega ukrepa,[39] je po mojem mnenju treba ugotoviti, da je pritožnik „ustrezno navedel“, da lahko sporni sklep, ker ne spreminja učinkov spornega ukrepa, njegove člane postavi v slabši konkurenčni položaj in ima zato neposredne učinke na njihov pravni položaj, zlasti na njihovo pravico do tega, da na tem trgu niso izpostavljeni konkurenci, ki je izkrivljena zaradi tega ukrepa.

52. Menim torej, da se sporni ukrep na pritožnika neposredno nanaša v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

*2. Neobstoj izvedbenih ukrepov*

53. Komisija in danska vlada menita, da v obravnavani zadevi obstajajo izvedbeni ukrepi v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, tako da naj se ne bi uporabljal tretji primer iz te določbe. Natančneje, trdita, da v skladu s sistemom, uvedenim s spornim ukrepom, upravljalci čistilnih naprav vsako leto določijo tarifo, ki se uporablja za tri razrede stopenjskega modela, pristojni občinski sveti pa to tarifo potrdijo. Dalje, vsako dansko podjetje, ki izpušča odpadno vodo, naj bi prejelo odločbo o odmeri davka v zvezi s plačilom pristojbine za obdelavo odpadne vode, ki jo izpusti. Zato naj bi člani pritožnika lahko izpodbijali to odločbo o odmeri davka pred nacionalnim sodiščem s trditvijo, da zadevni sistem pomeni nezakonito državno pomoč v korist podjetij, ki so porabniki velikih količin vode.

54. Najprej opozarjam, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pojem „ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“ v smislu člena 263, četrti odstavek, tretji del stavka, PDEU razlagati glede na cilj te določbe, ki je, kot je razvidno iz zgodovine njenega nastanka, v preprečevanju tega, da bi moral posameznik kršiti pravo, da bi imel dostop do sodišča. Če ima predpis neposredne učinke na pravni položaj fizične ali pravne osebe, ne da bi potreboval izvedbene ukrepe, bi bila lahko ta oseba prikrajšana za učinkovito sodno varstvo, če pred sodiščem Unije ne bi imela na voljo pravnega sredstva za izpodbijanje zakonitosti tega predpisa. Ob neobstoju izvedbenih ukrepov bi namreč fizična ali pravna oseba, čeprav bi se zadevni akt neposredno nanašal nanjo, sodni nadzor nad tem aktom lahko dosegla šele po tem, ko bi kršila določbe navedenega akta, in sicer s sklicevanjem na njihovo nezakonitost v okviru postopkov, sproženih zoper njo pred nacionalnimi sodišči.[40]

55. Če pa predpis potrebuje izvedbene ukrepe, je sodni nadzor nad spoštovanjem pravnega reda Unije zagotovljen ne glede na to, ali navedeni ukrepi izhajajo iz Unije ali iz držav članic. Fizične ali pravne osebe, ki zaradi pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne morejo neposredno izpodbijati predpisa Unije pri sodišču Unije, so pred tem, da bi se tak akt uporabil proti njim, zaščitene tako, da lahko izpodbijajo izvedbene ukrepe, ki so potrebni za ta akt.[41]

[39] Glej točko 21 teh sklepnih predlogov.

[40] Glej sodbo Montessori (točka 58 in navedena sodna praksa).

[41] Glej sodbo Montessori (točka 59 in navedena sodna praksa). Če so za izvedbo takega akta pristojne institucije, organi, uradi ali agencije Unije, lahko fizične ali pravne osebe pri sodiščih Unije zoper izvedbene akte vložijo direktno tožbo pod pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU in se na podlagi člena 277 PDEU v utemeljitev te tožbe sklicujejo na nezakonitost zadevnega osnovnega akta. Če so za to izvedbo pristojne države članice, se lahko te osebe pred nacionalnimi sodišči sklicujejo na neveljavnost zadevnega osnovnega akta in dosežejo, da ta sodišča na podlagi člena 267 PDEU Sodišču predložijo vprašanja za predhodno odločanje (glej sodbo Montessori, točka 60 in navedena sodna praksa).

56. Sodišče je poleg tega večkrat odločilo, da se je treba za presojo, ali predpis potrebuje izvedbene ukrepe, navezati na položaj osebe, ki se sklicuje na pravico do tožbe na podlagi člena 263, četrti odstavek, tretji del stavka, PDEU. Vprašanje, ali zadevni akt potrebuje izvedbene ukrepe v razmerju do drugih pravnih subjektov, torej ni upoštevno. Poleg tega se je treba v okviru te presoje navezovati izključno na predmet tožbe. [42]

57. Poleg tega je Sodišče presodilo, da čeprav so v razmerju do upravičencev do sheme pomoči nacionalne določbe, s katerimi je uvedena ta shema, in akti, s katerimi se te določbe izvajajo, kot je odločba o odmeri davka, izvedbeni ukrepi, ki jih potrebuje sklep, s katerim se navedena shema razglasi za nezdružljivo z notranjim trgom ali ista shema razglasi za združljivo s tem trgom pod pogojem spoštovanja zavez, ki jih sprejme zadevna država članica, [43] te sodne prakse ni mogoče uporabiti za položaj konkurentov upravičencev do nacionalnega ukrepa, za katerega se je štelo, da ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ker se položaj takega konkurenta razlikuje od položaja upravičencev do pomoči, na katere se nanaša ta sodna praksa, ker ta konkurent ne izpolnjuje pogojev, določenih z zadevnim nacionalnim ukrepom za upravičenost do koristi iz tega ukrepa. [44]

58. V obravnavani zadevi na eni strani za izpodbijani sklep ne obstaja izvedbeni ukrep Komisije ali drugih institucij Unije, na drugi strani pa menim, da se nacionalni izvedbeni ukrepi na člane pritožnika ne nanašajo.

59. Res je, da se v obravnavani zadevi položaj pritožnika do neke mere razlikuje od položaja, ki je bil predmet sodbe Montessori, in to v tem smislu, da so njegovi člani sami z njim prizadeti in prejmejo odločbo o odmeri davka na enak način, kot domnevni upravičenec do državne pomoči. Vendar se položaj teh članov razlikuje od položaja upravičencev iz spornega ukrepa, ker niso upravičeni do ugodnejše tarife, določene s tem ukrepom v okviru tretjega razreda, ki glede na njihove trditve pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.

60. V teh okoliščinah bi bilo po mojem mnenju umetno pričakovati od teh članov, da bi zahtevali, da se zanje uporabi ta tarifa, pri čemer bi vedeli, da do nje niso upravičeni, zgolj zato, da bi lahko zavrnitev izpodbijali pred nacionalnim sodiščem, da bi to sodišče napeljali k temu, da bi Sodišču postavilo vprašanje o veljavnosti spornega sklepa. [45]

61. Menim torej, da je sporni sklep predpis, ki v zvezi s pritožnikom ne potrebuje izvedbenega ukrepa v smislu tretjega primera iz člena 263, četrti odstavek, PDEU.

62. Zato predlagam, naj se ugotovi, da je tožba na prvi stopnji dopustna.

[42] Glej sodbo Montessori (točka 61 in navedena sodna praksa).

[43] Glej sodbo Montessori (točka 63 in navedena sodna praksa).

[44] Glej sodbo Montessori (točka 65).

[45] Glej med drugim sodbo Montessori (točke od 65 do 67) in sodbo z dne 28. oktobra 2020, Associazione GranoSalus/Komisija (C-313/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:869, točke od 38 do 42).

### *C. Vrnitev zadeve v razsojanje Splošnemu sodišču*

63. V zvezi z vprašanjem, ali sporni sklep ni zakonit, opozarjam, da je Splošno sodišče razsodilo, da tožba ni dopustna, ne da bi preučilo vsebinske tožbene razloge, uveljavljane zoper ta sklep. Ti tožbeni razlogi pa vključujejo kompleksno presojo dejanskega stanja, za katero Sodišče ni pristojno. [46]

64. Zato menim, da stanje postopka ne dovoljuje meritorne odločitve in da je treba v skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da bo to odločilo o utemeljenosti tožbe.

## VI. Stroški

65. V skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišče odloči o stroških, če je pritožba utemeljena in samo dokončno odloči v sporu.

66. V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi njegovega člena 184(1), se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

67. V skladu s členom 140(1) navedenega poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika uporabi v pritožbenem postopku, države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

68. V obravnavani zadevi Sodišču, če bo odločilo, da se zadeva vrne Splošnemu sodišču, ne bo treba odločiti o stroških. [47]

## VII. Predlog

69. Glede na zgornje ugotovitve Sodišču predlagam, naj:

– razveljavi sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 1. decembra 2020, Danske Slagtermestre/Komisija (T-486/18, neobjavljen, EU:T:2020:576);

– ugotovi, da je tožba na prvi stopnji dopustna;

– zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču, da to odloči o utemeljenosti tožbe na prvi stopnji;

– pridrži odločitev o stroških.

[46] Glej med drugim sodbo z dne 26. marca 2020, Larko/Komisija (C-244/18 P, EU:C:2020:238, točka 25 in navedena sodna praksa).

[47] Če pa bo Sodišče dokončno odločilo o sporu in tožbo zavrglo kot nedopustno, bo treba združenju Danske Slagtermestre naložiti, da poleg svojih stroškov nosi stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija, ter skleniti, da Kraljevina Danska nosi svoje stroške.